

Klárka seděla na peci a prožívala svou starost. Ne obyčejnou školáčkou, co si první den obleče, jestli si vezme aktovku a s kým se posadí.

Odjížděla z Janovic. Od první do čtvrté tu chodila do školy a hospodařila v chalupě s babičkou, a teď ji rodiče berou do Prahy. To se ví, na něco je to dobře, a na něco ne. Prima je, že odedávka už bude pořád s bráškou. Je mu pět let, babička mu říká živé stříbro a prý ji dohromady s Klárkou utrápí. Ale to říká jen tak a vždycky honem dodá: „Jenže já se nenechám.“

S Klárkou bývá Vojtišek celé prázdniny. Ke konci léta se skoro těšivala, až si ho rodiče odvezou, protože kam se vrátne, tam má kluka v patách. Můžou na něho s Vládou a Tondou pokřikovat „ocásku“ nebo vykládat, že některá dobrodružství pro mrňouse ještě nejsou, všechno jedno. Všude se tlačí. Ale ve školním roce přivázejí mamka s tatškou Vojtiška jen někdy na sobotu a neděli, a to se Klárka zase těší, až bude s ní.

A přece je o hodně lepší být s bráškou pořád dohromady a třeba se i poprat, než se s ním co chvíli loučit. A bude víc s maminkou. U tatky Klárce tak neprijde, že nejsou pořád spolu. Jestli to není tím, že na ní pořád něco chce; aby chodila rovně, neříkala ve spěchu *potoe*, ale *protože*, věnovala se kreslení (nejlíp denně), a to dojde trpělivost i nejtrpělivějšímu dítěti.

Zato maminka! Jistě už její rodiče věděli, že bude zvláštní, když jí dali jméno Miriam. A taky že ano, maminka je herečka, a ne obyčejná, ale loutková. Má jemný hlas a mluví většinou všelijaké milé dívky, malá zvířátka a princezny. V divadle je herečka, která chodila s maminkou do školy, a ta má hlas jako desátník a mluví čarodějnice a jiné také role.

Když tatka svou otcovskou péčí o Klárku přehání, mamka mu řekne: „Nezapomeň, žes byl taky dítě.“ Tatínek se

vždycky zatváří, jako by spolkl kost, zamrká a upře oči na dveře, maminka si lehce povzdychne a většinou potom odejdou vedle. Tam si dlouho vykládají o výchově, totiž tak dlouho, dokud maminka tatínkovi nedá za pravdu. Taťka je pak ohromně rád, jak ji přesvědčil, na dceru chvíli zapomene a je pokoj.

Až bude Klárka v Praze, půjde na všechna maminčina představení. Nevadí, že bude mezi ostatními dětmi vyčouhlá, do maminčina divadla totiž chodí nejvíc školky a prvňáci. Podívá se ještě za kulisy, kde loutky a maňásci jsou najednou ztichlí a nehybní a visí jeden vedle druhého skoro jako kabáty v šatně a jenom Klárka si je může pohladit a zahýbat jimi. A maminka nebo nějaký jiný herec s nimi chvilku zahraje jenom pro ni.

Proto se do Prahy těší, jenže...

Klárka sebou zavrtěla a rozhlédla se po peci, která krásně hřeje do zad, když babička topí, a kde měli nakramařené panny, hadříky a plyšová zvířata. Po světnici se staromódním lustrem, na němž se pohupovala mucholapka, po babiččině výstavě porcelánových kořenek a podlaze vychozené na suky. Bábinu chalupu si s sebou nevezme, ani stodolu, kde si za deště hrají, ani kousek Janovic, stoh na strništi, lesy a rybník. Vždyť v Janovicích, Klárka je o tom přesvědčená, je i nebe jiné. V létě modřejší a v zimě víc podobné bílé peřině. V Praze jí zimní nebe připomíná poklop šedivé krabice a ráda by věděla, komu se líbí!

A její nejlepší kamarádi Vláda Karas a Tonda Neděla zůstanou pochopitelně tady, a to jí dělalo největší starost. V Praze se ještě jakžtakž zná s Alicí z druhého poschodí, ale to je nána. Jednou jí řekla: „Alice, rozježená palice, uškrtila zajíce!“ a Alice hned doma žalovala a její maminka přilítla k Vavruškům. „Tak proč jí dali jméno, které dítě s fantazií svádí,“ řekla maminka. „Alice – police, pro Alici makovici, dám Alici prkenici, mě to svádí taky.“ S Alicí to tedy nešlo, ale i kdyby byla docela dobrá holka, kam se hraje na janovické kluky!

S Vládou se začala kamarádit asi proto, že bydlí naproti, a Tonda byl Vládův kamarád odjakživa. A pak spolu cho-

dili všichni tři. Úplně nejvíc se kamarádi dohromady Tonda s Vládou, ale Klárku berou všude s sebou. A to už tak dlouho, že ostatní ve třídě se jim dávno přestali pošklebovat, že oni se zahazují s holkou a ona lítá s kluky.

Jednoho z nich si možná vezme za muže. Ještě neví kterého, ale zatím si tím hlavu neláme. Vždyť je ještě malá. A kluci vlastně taky. Vláda by klidně mohl být jednou Klárčin ženich, docela se jí líbí, ale letošní prázdniny se jí začal trochu víc líbit Tonda. Je z hájovny, houká jako sova, a když ve škole berou nějaké lesní zvíře, Tonda ho na požádání klidně předvede, i divoké prase.

A Klárka si začala představovat, jak z toho všeho ven. Kdyby tak Janovice i s Karasovic stavením a hájenkou mohly stát třeba v Praze u nich na náměstí! Vzali by s bráškou kluky do divadla, zrovna by tam seděla Alice a hned by zlostí celá zezelenala, že to jsou Klárčini kamarádi, a ne její. Opona jde nahoru, krásná princezna řekne maminčiným hlasem: „Ó, já nešťastná!“ – Když vtom Vojta mlaskl, jako když chrochtne podsvinče.

Divadlo rázem zmizelo. Na stoličce pod pecí seděl Vojtíšek, kolem pusy marmeládové vousy a div se nezadusil buchtou. Klárka dostala vztek. Zrovna teď musí Vojta jíst jako – a hned mu řekla co. Vojtíškovy oči zžalostněly. Honem dokousal sousto, stáhl pusu do pekáčku a začal nabírat. Ještě že je takový hltoun, pomyslela si Klárka. Až půjdeme na stoh, pošlu ho pro škvarky a utečeme. Babička byla právě v komoře. Klárka si rychle roztáhla uši, vyvalila na Vojtu oči a sykla: „Uřvanče!“ Vojtíšek okamžitě zabečel.

„Co je, co je?“ divila se babička. Klárka sedí na peci jako milius, tak jakpak mu zase něco provedla? „Bé!“ snažil se Vojtíšek, „ona mi nadává uřvanče! Já nejsem uřvanec, já se pořád směju, bé!“

„Ba ne, řveš, vždyť ho slyšíš, babi!“

Ach jo, pomyslela si babička, jiné babičky si pohoví, něco upletou, a já abych pořád dělala soudce. Nahlas ale neřekla nic, protože hubatice na peci by se dala slyšet, že jí podrží vlnu na motání a co jí babička uplete? Na to má při těch dvou divousech a při králících pomyšlení. Řekla te-

dy jen: „Klárko, zase mi ho šidíš? Vojtišek pláče jenom kvůli tobě. Jinak je to můj hodný, usměvavý chlapeček.“

Vojta se jí honem přitulil do klína: „A veselej jsem, babi, vid!“ Utřel si do bábiny zástěry drobky, a aby babička neviděla, cenil na Klárku zuby.

Klárka pohodila hlavou, seskočila z pece a šla pryč. „Kam jdeš?“ odlepil se kluk okamžitě. „Já jdu s tebou!“ „To víš, že jo,“ udělala na něho kukuč a byla tatam.

„Že by ses jí doprošoval,“ zlobila se babička, nevydržela a spiklenecky zašeptala: „Žádný strom neroste do nebe. Vyrosteš a nameleš jí. Dojez buchtu, ať je to brzo,“ povzbudila ho. Pro Vojtiška to sice byla malá útěcha, nedovedl si představit, že Klárku někdy doroste, ale budiž. Jíst může. „Taky mi včera řekla prašivej kojote,“ postěžoval si. „Babi, co je to kojot?“

Klárka vyběhla na půdu. Měla tu z vikýře svoji pozorovatelnu a koukala z ní, kde se co děje, hlavně u Karasů na proti. Někdy si s Vládou povídali z půdy na půdu.

A vůbec, je to hloupost, vymýšlet si Janovice na jejich náměstí. Zůstanou tady pod vrchem Plameňákem, s tím se nedá nic dělat. A kluci taky.

Ale co když na ni zapomenou? Až ji zazáblo. A to ne, to by byla nespravedlnost! A Klárku napadlo, jak jim paměť vylepší.

Sáhla do šuplíku staré almary, kde měla všechno možné, taky náčrtník a pastelky, a pustila se do kreslení. Namaluje všelijaké příhody, co kdy spolu zažili, a než odejde, obrázky dá klukům. Můžou si je dát za rámeček a nezapomenou. Jenže stačila pokreslit sotva jednu čtvrtku, když ze své vyhlídky něco spatřila. Položila náčrtník a vyběhla ven.